

Ono nešto kod zvuka.

Iskandar Widjaja ubraja se među najtraženije mlade violiniste na svijetu. Ovdje objašnjava što za njega znači božanski zvuk. I zašto se sound sustav Dynaudio Confidence u novom Passatu toliko približio savršenstvu.

Tekst **Iskandar Widjaja** Foto **Georg Roske**

Kako zvuči tišina? Teško je reći. U mojoj glavi je zapravo uvijek glazba - neovisno o tome slušam li zaista glazbu ili sviram. Kada svakodnevno šest do sedam sati vježbate sviranje violine, onda se mozak nakon toga ne može tako jednostavno isključiti. U mislima često ponavljam skladbe, koje upravo uvježbavam, posebno one zahtjevnije dionice - i tako uvijek iznova. Na taj način se vježbanje nesvjesno nastavlja, unatoč tome što u ruci uopće ne držim gudalo.

Pri tome je važna idealna predodžba zvuka u glavi. Ne postoji granica za ljepotu zvuka. Sve što smo mi ljudi stvorili predstavlja pokušaj približavanja savršenstvu. To je ono što nas čini čovjekom: težnja ka nečemu višem. Nastojimo postići božanstvenost u zvuku.

U tome mi pomaže pravi instrument. Sviram prekrasnu violinu Franciscusa Geissenhofa iz Beča iz 1793. godine. Za posebno važne nastupe, kao što je bio moj debitantski nastup pod ravnanjem dirigenta Zubina Mehte u koncertnoj dvorani Tonhalle u Zürichu, obično posudim Stradivarijevu violinu iz 1734. godine - njezina trenutačna tržišna vrijednost iznosi devet milijuna dolara. To je prava vrhunska klasa. Nijedan graditelj violina se nije uspio približiti idealu Stradivarija. On je još uvijek nedostižan. Kada na ovom instrumentu odsvirate ton, odmah se pojavi sunce. To je poput meda i mlijeka. Nevjerojatno kvalitetan, svilenkasti zvuk, koji ima izuzetan čar i koji takoreći probija orkestar i putuje sve do zadnjeg reda, čak i onda kada sasvim tiho svirate. Zašto je to tako ni dan-danas nitko ne može objasniti. U činjenici, da je standard starih

“Samo onda kada je zvuk dobar, glazba ima šansu da me tjelesno obuzme i da protekne kroz mene.”

majstora i dalje nedostižan, krije se nešto mistično. Drvo bolje reagira, tonovi su više iznijansirani. Pretpostavljam da je to povezano s lakom. Stradivari je recept za svoj lak odnio sa sobom u grob.

Samo onda kada je zvuk dobar, glazba ima šansu da me tjelesno obuzme i da kroz mene protekne. Kada sam bio mali, često sam ležao ispod koncertnog klavira moje majke dok bi ona vježbala Chopinove sonate. Ona je školarica pijanistica i još uvijek radi kao učiteljica klavira. Bio sam okružen zvukom - nešto prekrasno! Sound sustav Dynaudio Confidence u novom Passatu uistinu uspijeva postići sličan efekt. Kada na njemu slušam skladbe s mog aktualnog CD-a “Tango Fuego”, onda se akustički nalazim u mojoj violini. Kod tango skladbi ne samo da čujem kako gudalo prelazi preko struna - čujem čak i svoj dah. Visoki tonovi su kvalitetni i svilenkasti. To je zaista vrlo, vrlo dobro!

Zamišljam kako se u ovom Passatu vozim lijepim krajo-likom - ili bolje rečeno kako me voze - dok slušam glazbu. Koncertna dvorana na kotačima s pogledom na prirodu - bolje ne može. S jedne strane, obožavam prirodu jer je